

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ ДОБРО ДЕЛО

Част 6 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

— Нищожество! — изпищя Наташка.

Антон машинално се наведе. След трите четирийсет и пет дневни командировки в Чечня той чувстваше опасността с гърба си: тялото реагираше независимо от съзнанието, и то със солидна преднина.

Многостенната чаша се удари в стената точно над главата му, взриви се на стъклени парченца, зашиба Антон по бузите и се изсипа като градушка на пода. Антон се изправи, отръска стъкълцата от лаконичния си мъжки сандвич — „докторски“ салам върху бородинско хлебче — и непоколебимо се изхрачи.

— За нищо, за нищо не те бива! — извиваше тя.

Наташкиният фалцет караше пращните съдове в бюфета тихичко да вият, порцелановото кученце на рафтчето в коридора да кима утвърдително и надолу по хладилника да се плъзгат неугледните магнити с имена на градове: „Сухуми“, „Кисловодск“ и дори ръчно изработеният „Грозни“.

Когато ѝ свършеше въздухът и тя започнеше хрипливо да си поема дъх за следващия рунд, паузата се запълваше от подмилкващото се боботене на заелия господстваща височина кухненски телевизор. На мазния екран се мяркаха охранени лица; май вървеше вечерното аналитично предаване.

Двеста и четирийсет милиарда, помисли си Антон. Двеста. И четирийсет.

В спалнята се събуди Сашка и ревна. Горкото хлапе.

Дали пък да не отиде да го приспи?

Антон стана от разклатеното столче, но веднага се озова пред шкафа със съдовете. Кухня — нищо излишно. Шест квадратни метра. Изплю се върху екранните политици — и улучи, щракна копчето и се натъкна на неостаряващия артист Каневски. Антон кимна на Каневски като на стар приятел. Отвори шкафа, извади нова чаша, седна, наля си. Затвори очи.

— Защо тогава си избра такава работа, мамка ти?! Само седемнайсет хиляди рубли! Че аз дори пред съученичките ми не смея да го призная!

Антон напипа заслужения си сандвич върху карираната мушама, обсипана с резки от нож, и отхапа. Дъвчеше без желание топлия, подозрително жилав салам. За миг му се стори, че в устата му е пъхнат

езикът на Наташка, че тя го целува. Гладна кокошка просо сънува... През последните месеци тя все странеше от него в леглото. Възпитаваше го. Наказваше го за бавното израстване в кариерата.

Междувременно на телевизора се въртеше артистът Каневски, който ексхумираше престъпници от съветски времена и заедно с тях — собствената си някогашна слава.

— В онези години корупцията изглеждаше като нещо нечувано — повтаряше все своето Каневски. — Точно заради това разследването получи такъв отклик. Следствието го водеха...

Той замълча и се вгледа изпитателно в кухненския мизансцен през пласта мазнина. Антон въздъхна и отново си наля. С легендарния майор експерт пиенето не беше толкова самотно занимание. Конякът нахлу в главата му и зашумя уютно като мътен черноморски прибор. Антон влезе в зелените води с надуваем дюшек, започна да се поклаща върху разпенените вълни, замисли се.

— Принципи имал! Вижте го само! Всички са нормални хора, само този особняк имал принципи! — През приспивния шепот на приборя гласът на Наташка досаждаше като комар, като зъбобол.

— Всичките са маскири, другарю Томин — обобщи Антон, обръщайки се към артиста Каневски.

Отпусна глава на ръката си, скри се от злата си жена, от плачещия син, от руската държава, от целия си идиотски живот и заспа. И му се присъни, че целият този противен свят е потопен под вода, нито една твар не е заслужила билет за Ноевия ковчег и само той, Антон, се носи по тъмните води върху своя надуваем дюшек, и се носи, и се носи...

* * *

И когато несигурният му сал най-сетне акостира, се оказа, че пак е пред „Арарата“. Откъдето беше тръгнал. Почти празната бутилка с псевдоарменски коняк се извисяваше пред очите му и отпечатаният като за далтонисти етикет с планински масив изпълваше цялото полезрение на Антон.

През прозореца се виждаше сумрачното небе и вече беше настъпила утринта на следващия ден. Но в душата на Антон така и не

се беше развиделило. На двора драскаше с метлата си по асфалта плашливият метач киргиз, от клоните се хвърляха жълти листа може би с надеждата да се разбият в земята и край, но вместо това пикираха бавно-бавно и умираха от естествена смърт.

Идеше му да обхване главата си в метален обръч и да я стегне — иначе тя щеше или да се пръсне, или изобщо да отиде по дяволите. „Араратът“ блещукаше пред него като единствено спасение. Антон залепи устни към гърлото на бутилката и я пресуши.

Приключи с пиенето и се послуша.

Вкъщи цареше зловеща тишина. Чуваше се ясно как работи телевизорът в кухнята у съседите на третия етаж, тъжно виеше рахитичната овчарка на петия, студентът от апартамента зад стената беше започнал утринния си сеанс с поредната случайна приятелка... Но всички тези обичайни шумове, смесени във фонов коктейл, незабележими като жуженето на хладилника, започнаха да се различават едва сега, когато в собствения апартамент на Антон не се долавяше нито звук.

— Наташ?

Той се подпря на ръба на масата, изправи се, излезе в коридора... На закачалката като издуто платно висеше единствено униформеното му дерматиново яке, а всичките дрехи на Наташа — и кожухът, и палтото, и шаловете — бяха изчезнали.

— Наташа! — разтревожено извика Антон. Пустота.

Легълцето на Сашка беше празно. Разтегателният диван, тяхното брачно ложе, дори не беше оправен. Чантата на Наташа беше изчезнала. Всичко беше изчезнало.

Антон влезе в банята. Врътна скърцащия кран, пусна студената вода, изправи се... И видя прощалната бележка — жълта самозалепваща се хартийка, прикрепена към огледалото — точно на мястото, където се отразяваше Антоновото чело.

На нея пишеше: „Развод“.

Антон се изми със студена вода под глухия акомпанимент на водопроводните тръби, почеса се по наболата брада и приседна на ръба на пожълтялата вана. Имаше чувството, че са му отрязали ръката. И не могат да му я пришият обратно — гангрена. Изсмукали са колкото са можели гной, но явно е започнала да некротизира и се е размирисала.

В стаята зазвъня мобилният телефон, гъгниво възпроизвеждайки ръчно въведената от Антон песен „Нашата служба е и опасна, и трудна“.

Това е тя! — потрепна Антон. Какво да й каже?! Че скоро всичко ще свърши, че още малко и ще довърши един голям случай, че са длъжни най-после да го повишат, със сигурност ще му дадат премия, надбавка... Потърпи още малко, още мъничко, Наташ!

Втурна се в стаята, измъкна от джоба на панталоните телефона си — стар, тежък и огромен като пистолет ТТ, и погледна екрана...

— Да, Кирил Петрович. Успях се. Боли. Ще дойда. Тъй вярно.

Огледа сандвича. Засече първите признаци на разваляне и го изхвърли. Грабна от закачалката якето с четиризвездните капитански пагони, тресна входната врата. Вратата беше дървена — макар да бяха на първия етаж, не го беше страх; и без това нямаше какво да откраднат от тях. Излезе на двора през изрисувания със свастики вход. Стиснал зъби, си купи цигари от будката. В портфейла останаха деветстотин шейсет и две рубли. До заплата — десет дни. За макарони стигаха, за пелмени — не. Нищо, ще ядем макарони. С кетчуп и сол — отлично. Пък и само със сол става.

Колата — лада „деветка“, грохнала, ръждясала, едноока — запали с туберкулозна кашлица, затресе се като несъмнен труп под електрошок в реанимацията, но запали, благодаря! И Антон изпълзя в Града — покрай тлъстия червендалест катаджия, който на този ъгъл винаги доеше опитващите се да се промъкнат в центъра „Газели“.

Гад продажна, каза Антон на катаджията. По двеста хиляди на смяна събирали, говори се. А какъв е той? Старши лейтенант. Базов модел кинтоприемник, едва ли не най-нисшата степен на служебната еволюция, даже зверче не е, а просто мравка войник. Пчела работничка. Раираната част на тялото му вибрира, събира сладък нектар. Част оставя на себе си за препитание, част предава нагоре. И колко от тях работят по пътищата! То да бяха само катаджиите... Ами и чиновниците, всичките. Всеки от тях! Всички събират подкупи. И предават част някъде нагоре.

Веднъж Антон беше прочел, че годишният обем на подкупите в Русия е 240 милиарда долара. А държавният бюджет — триста милиарда. Оттогава капитанът все не можеше да се успокои — къде

дядват всичките тези пари? Що за шибан кошер строят? Да се изядат толкова пари, е просто физически невъзможно!

Двеста хиляди на смяна, с тъпа тежка ненавист каза Антон на катаджията. Защо са ти пари?! На теб, изроде, и без това нито една жена няма да ти пусне!

Прозорците на „деветката“ бяха плътно затворени, разбира се. Катаджията видя само, че устните на Антон помръдват, и шеговито му козирува в отговор.

Веднъж двамата с Наташка минаха покрай него, когато се прибираха от късно гости, тази гад ги спря и хищнически подуши, наложи се да му покаже документите си и да се запознаят. Сега постовият смяташе Антон за свой приятел, едва ли не подопечен, усмихваше му се покровителствено и намигваше заговорнически. Веднъж на Антон му се беше наложило да ходи на уролог, който, когато го прие, му говореше на „вие“, но след прегледа на простата през задния вход незнайно защо мина на „ти“. Случайно зародилата се близост с катаджията напомняше на Антон за онази отдавнашна история.

* * *

Движението по „Петровка“ вървеше по-бавно и от това по булевардите: пречеха набитите плътно една до друга, паркирани в две редици неприлично скъпи коли. Преди същото го имаше и нощем, но после клуб „Дагилев“, обител на порока и раков тумор в тялото на парка „Ермитаж“, започна да пуши под напрегнатите и изпълнени с омраза погледи на сътрудниците на ГУВД, обитаващи отсрещната сграда, и изгоря до основи. Добре стана така, помисли си Антон, и слава богу. Че адски се нервираше, когато си тръгваше последен от работа. Всяка вечер.

„Петровка“ 38. Пристигнахме.

Той остави колата на аварийни светлини, сложи под предното стъкло листче хартия с телефонния си номер и прегърбен, закрачи към входа.

Колко силно — и колко дълго! — беше мечтал да попадне тук... Докато служеше в Тула, докато учеше във Висшето училище, когато се

местеше в Москва, когато приемаше командировките на фронта... И ето, най-после попадна. Половината му живот замина. През останалата половина още три години се занимава с бумащини, преди накрая да му поверят истинска работа. Обещаха, че ако се справи, ще го направят старши оперативен работник. И след проточилата се необичайно дълго безпросветна нощ, в която смътно мъждукаха четирите капитански звездички, на пагоните на Антон може би щеше да изгрее ярката утринна — майорска — звезда... Звездата на пленителното щастие.

Само трябваше да доведе този случай докрай.

А той се оказа странен, неприятен. Започна с един таджик, рутинно претрепал се на поредния строеж на века... Въпреки всички закони на физиката колкото по-дълбоко се ровеше Антон, колкото по-дълбоко навлизаше в заешката дупка на своето разследване, толкова по-нависоко стигаше. Разследването отведе следователя до такива висини, че му се виеше свят, а въздухът беше студен и разреден. Отведе го почти до жителите на небесата. А там, горе, как взимаха! И то по колко! И за какво!

Но пък нали само онези, които се занимават с опасните разследвания, израстват в кариерата, убеждаваше себе си Антон.

След първите интересни резултати полковник Честноков взе Антон под крилото си. Кирил Петрович обясни на трийсет и пет годишния капитан, че вече ще трябва да докладва лично на него, за да не попада информацията в ръцете на „къртиците“. И Антон докладваше. Кирил Петрович се мръщеше сурово, кимаше и настояваше капитанът да продължи разследването, като му постави гриф „секретно“. Пък и да беше разказал Антон на някого какво всъщност се твори зад огледалните стъкла на небостъргачите, в които отвън се виждаше единствено отражението на облаците, никой нямаше да му повярва. Щяха да го уволнят със задна дата и да го тикнат в лудницата. Както е прието.

Папката с делото — дебела, тежка — лежеше в сейф при Антон. А разгорещилият се капитан непрекъснато я допълваше с нови снимки, свидетелски показания, записи на подслушани разговори... Всеки момент папката щеше да набере критична маса... Щеше да започне верижна реакция... А след това вече нямаше да е възможно да се мълчи. Страшен шум щеше да се вдигне. И вече нищо нямаше да е същото.

Само на Кирил Петрович — полковника, който ръководеше Антон, изслушваше го и никога не се месеше в разследването му — само на него може да се довери. А той вече щеше да съобрази какво да прави.

* * *

— Предаваш случая, Ломакин — обяви небрежно Кирил Петрович.

— Как така... На кого го предавам? — Антон гледаше полковника ошашавено, с неразбиране, като декоративна рибка, прехвърлена от аквариума в чашка с водка.

— На мен. А пък аз вече по-нататък... — полковникът попи с карирана кърпичка плешивината, образувала се точно по ръба на фуражката.

— Но Кирил Петрович... Другарю полковник... Аз вече почти... Останали са ми само... Знаете ли на кого попаднах? Та там такива хора... — разбъбри се Антон, като скочи от стола.

— Знам какви хора. Не се притеснявай, Антоша. Ще те прехвърлим на нов, отговорен участък. Ще прикри... обезпечаваш работата на голям пазар.

— А... а моят случай? Кой ще го доразследва? Искам сам да му го предам, да обясня всичко на човека. Толкова труд положих, Кирил Петрович! А и когато започне операцията, бих искал...

— Операция няма да започне, Антон. — Полковникът бащински положи ръка върху пагона на развълнувания капитан, притисна го надолу към стола, към земята. — Няма да започне операция. Закривам този случай.

— Ама... Там... Нали видяхте, че там... Фамилиите видяхте ли? Онези, които взимат?

— Видях, да. Звучни фамилии. Ще позвъня в Управлението за вътрешна сигурност, те там със собствени сили... Какво, нали няма да си вадим кирливите ризи?... Макар че ризите не са наши, а съседски, хе-хе... Нека сами се оправят със своите върколаци. А на теб, Ломакин, премия за старанието...

Полковникът дръпна чекмеджето на бюрото, извади от него натъпкан плик и го връчи на вцепенения оперативен работник.

— Отпразнувайте там с жената. И — пазарът те чака! А, да, купи си някоя по-прилична кола, че тези търгаши не приемат нищо под ауди „шестица“, много нагли станаха, настояват да им пратим някой по-авторитетен...

Полковникът избута Ломакин в коридора и хлопна вратата — не много силно, но съвсем красноречиво. Антон се облегна на стената, пое си дъх, тръсна глава и разряза плика с ключа от наетия апартамент.

Вътре имаше достатъчно пари, за да си го купи веднага. И щяха да останат за „по-прилична кола“. Притъмня му пред очите и той тихичко се придвижи покрай стената, като се подпираше на нея. Толкова чуждестранни банкноти накуп беше виждал само в разобличителните репортажи на предаването „Дежурен отдел“ и във филмите за мафията. Милиционерите в този несъвършен свят не би трябвало да получават такива премии.

Антон подраска няколко пъти по вратата на полковника.

— Кирил Петрович, вземете ги. Моля ви, не бива...

— Не настоявай, Ломакин — отвърна с метална нотка в гласа полковникът.

— Не мога. — Антон продължаваше да държи плика в протегнатата си ръка, но полковникът не направи дори крачка към него. — По-добре честно, някаква надбавка там. Или повишение, ако съм заслужил. А това...

— Вабанк ли си решил да играеш, капитане? — студено, но някак с уважение рече Кирил Петрович. — Майор ти се е приискало? Добре, ще си получиш звездата. Но парите ще вземеш, разбра ли? Какво, всичките ти другари до кръста в лайната и до лактите в кървища, а само ти ще се разхождаш в параден мундир? Не, брат. Ще ги вземеш. Иди се напий.

Вратата се затръшна под носа на бъдещия майор, този път окончателно.

* * *

Ама как така, мислеше си Антон, заседнал безнадежно в неподвижната навалица на „Садовое“. Получаваше се не по правилата. Дадох му пари, за да прекрати разследването и завинаги да забрави за него.

През целия си живот, по-точно през половината си живот плюс още три години, не беше взимал подкупи. Не беше взимал мазните копейки на гастарбайтерите, не беше взимал мокрите банкноти от петстотин рубли от азербайджанците по пазарите, не беше взимал прашните долари на бойците с маскировъчни шарки, когато се опитваха да си поръчат шашлици в килиите на предварителния арест. Изобщо не беше взимал. Звучеше смешно, разбира се, но Антон вярваше, че милиционерът трябва да е честен. Звучеше абсолютно идиотски, разбира се, но Антон вярваше, че милиционерската честност предполага да живееш само от милиционерската заплата. Кой знае защо, му се струваше, че това звучи гордо.

Наташка плюеше на принципите му. Тя си имаше собствена ценностна система, според която най-важно беше да ядеш и да се обличаш. Но сега... Сега просто нямаше къде да се дене, нали? Край, взе ги. Взе ги. Че как може да не ги вземеш, когато ти ги дава собственият ти началник? Премия. Нещо като премия. Значи може да ѝ се обади? Да позвъни, да ѝ каже... Тя мечтаеше да отиде в Турция, а не отново в Сухуми. Там сега е топла есен. Ако ѝ кажеше колко са му дали, тя веднага щеше да забрави за развода.

От „Садовое“ колоната постепенно се преля в застиналата „Рязанка“. Антон бавно отвори жабката, сякаш се страхуваше да не се събуди... Пликът си беше на мястото. Подпухнал като удавник. Като претрепалия се таджик. Като всички останали безбройни и безгласни таджики, узбеки и другите малцинства...

Колко са там, в жабката? Колко му предлагат за тях? Просто му ги бутнаха на него, капитана. На, яж. Запуши си устата. Като го преглътнеш — ела за още. Това не е като да си хабиш силите за стотачките на гастарбайтерите. С това можеш целия си живот за миг да промениш. Изцяло. Сякаш се раждаш друг човек и при съвсем различни обстоятелства и просто забравяш за предишния си неуспешен опит да живееш... Да купи истински картинг на Сашка... Сега, разбира се, е още рано, но след година вече ще го оцени.

* * *

Антон извади мобилния и заскърца по бутоните, набирайки номера на Наташа. Тя издържа цели двайсет сигнала, но накрая се предаде.

— Какво?

— Наташ... Наташ, аз съм. Имам добри новини. Дадох ми премия. Ще ме повишат.

— Кой се обажда там? — намеси се свойски някакъв просташки нисък глас. — Твоят бившият ли, какво?

Антон моментално озверя, вкопчи здраво пръсти в кормилото, сякаш то беше гърлото на внезапно появилия се съперник, и с омраза захриптя в телефона:

— Какъв бивш?! Какъв ти бивш?! Ти какъв си, бе? Ще те... Всички ви! Ще те смачкам, гнидо, ясно ли ти е?! Ще направя главата ти на футболна топка... Знаеш ли с кого... Наташка! Ти какво, полудя ли... Побърка ли се... Що за простотия...

— Антоне — каза жена му твърдо и спокойно. — Напуснах те и отидох при друг. Вече не те обичам. Искам да бъда с истински мъж. Сбогом.

Каза му го с абсолютно студен глас. Отряза го. Но това, което режеше, определено вече не беше жив човек. Със сигурност не му бяха останали нервни окончания, осъзна Антон. Вчера тя все още искаше да го изслуша, беше готова да спори, но той заспа. А днес вече беше късно. Гангрена.

— А... Ох... А Сашка? Та той... Аз съм му баща!

— А той няма да те помни — равнодушно отвърна тя. — Нека го отгледа истински мъж. Който може да изхранва семейство.

— Кой е той? За кого ме смени? Кой е той?! — изкрещя в телефона Антон, а той му отвърна: — Бип. Бип. Бип. Бип.

Как да се примириш с това? Ако си мислиш, че жена ти те напуска, защото не умееш да живееш — боли. Но ако знаеш, че те напуска, за да отиде при друг, когато разбереш, че са те сравнявали с някого и сам можеш да се сравниш с тази гад — тогава е непоносимо.

Намерила си е кучката някакъв бизнесмен. Олигарх някакъв... Който ще възпитава сина му като търгаш...

Главата му бучеше, не му стигаше въздух, през предното стъкло вместо улицата се виждаха сцени от разправията на капитана с невярната му съпруга и нейния любовник. Наоколо се чуваха клаксоните на автомобилите, сърдеха се на Антон за туткавостта и той на няколко пъти сваля стъклото и крещя навън ругатни, и дори вадеше служебния макарров...

Стигна до вкъщи.

И когато завиваше на кръстовището, в центъра на което обикновено стоеше тлъстият катаджия, Антон внезапно превключи на друга вълна. Видя нещо изумително.

От синьо-бялата патрулна „десетка“ със запотени стъкла излезе и се отръска стройна девойка. Отиде до шофьорската врата, наведе се и целуна катаджията по гадната мутра. Точно там, на работното му място.

— Направо тук сваляме курвите, нагло направо. Bravo — каза Антон на катаджията. — Брависимо.

Девойката се изправи, обърна се към Антон... Наташа.

Антон изскочи от колата, заряза я право там, на улицата, хвърли се към „десетката“, извлече катаджията навън и започна да го налага с юмруци по лицето.

Наташка плачеше, опитваше се да го откъсне от него, но напразно. Когато накрая Антон се измори, отдръпна се като напил се с кръв комар и избърса ожулените си ръце в белия капак на двигателя, Наташка се приближи до него и го зашлеви. После седна на земята, прегърна пребития катаджия и погледна Антон в очите.

— Мразя те. Нищожество. Нищо друго не можеш. Повече няма да видиш сина си.

Наблизо завиха сирени. Антон заплака.

* * *

Изкараха го от килията за предварителен арест.

— Ние не изоставяме своите — разнесе се от слушалката гласът на Кирил Петрович.

А Сашка ще бъде отглеждан от онзи тлъст паяк, от онзи корумпиран тип, крадлива червендалеста мутра... На какво ще го учи?

Как да съдира кожата на другите? Как да дои „газелите“?
— Кой са тези „свои“? — беззвучно попита Антон.

* * *

Веднага подкара колата из празната пробуждаща се Москва право към „Петровка“. Изтича по стъпалата, отвори с крак затворената врата на кабинета на Кирил Петрович и хвърли на бюрото миризливия сив плик. По това време собственика на кабинета го нямаше. Вместо него зад бюрото се кипреше метнатият на облегалката на офисния стол полковнически мундир.

Да напише ли веднага заявление за напускане по собствено желание? „Моля да ме уволните... Не желая да имам нищо общо с тази организация, с вас лично, с тази система, с тези порядки, с тази страна, с тези времена...“

По дяволите.

Той дръпна чекмеджето на бюрото, помете настрани натрупалите се листове с доклади, отчети... Ето я. Папката. Не е успял да я изгори. Антон я награби, порови още малко в чекмеджето и прибави към делото някакви математически изчисления на Честноков.

Отдаде чест на празния стол, мина покрай изненадания дежурен и излезе на улицата, седна в посивялата от плътната московска прах „деветка“, заключи вратите и се изстреля по най-бързия начин от „Петровка“.

След двацет минути телефонът зазвъня с мелодията от „Следствието водят знаещите“. Полковникът. „Ако някой от нас понякога...“ — хрипливо запя заедно с апарата Антон и прие повикването.

— Какво правиш? — засъска в слушалката Честноков. — Разбираш ли какви ги вършиш?

— Тъй вярно, другарю полковник — отсече Антон и облиза сухите си устни.

— Случаят е закрит... Ти си отстранен... Уволнен...

— „Не иска да живее честно...“ — пропя Антон.

— Да не си откачил?! — изрева страшно като лагерна овчарка Честноков.

— „Значи трябва пак да влезем в невидимата битка“ — каза му Антон.

— Ние тебе на пух и прах... на нищо... — продължаваше да се пени Честноков.

— Всъщност вие сте отстранен от случая — произнесе монотонно Антон. — Разследването продължава.

Той извади батерията — за да не го засекат, закара колата в двора, сложи документите в пакет, провери пълнителя на пистолета, погледна в портфейла си, печален като детски дом в Хабаровск, и тръгна към метрото.

Карта за десет пътувания, седемстотин шейсет и две рубли и осем патрона. Стигаха, за да доведе докрай този случай.

* * *

След един курс и петдесет рубли на разположение на Антон се оказа генерал, който беше пристигнал на обекта след поредната проверка и прибързано беше решил да препискае Москва от безлюдния петдесети етаж.

След два курса и трийсет и осем рубли — депутат, който надзираваше освен строежа на века и един уютен бардак в Китай-град.

След още три курса и сто и пет рубли — човек от кметството, човек от министерството и жена от Роспотребнадзор^[1].

След още един курс — този път успя да икономиса — колекцията попълни и чиновник от ФМС^[2].

Оставаше само Кирил Петрович, когото Антон, след като проучи документите, преквалифицира от свидетел в обвиняем. Наложил се да го дебне, скрит в засада до елитния му дом. Сто трийсет и девет рубли. Три курса. Трудна плячка.

* * *

Антон свали чувала от главата на последния от седемте подсъдими. Кирил Петрович го погледна смаяно, изплашено, като

примигваше със свинските си очички под ярката светлина. Застаряващият плейбой с генералски пагони и очилатият слабак с депутатска значка на ревера започнаха да се дърпат, замучаха. Другите двама мъже със стилни сиви триредни сака и натъпкани в устата вратовръзки, с тъмни петна по панталоните просто потрепериха. Дебелогъзата лелка съветски образец протегна към Антон вързаните си със скоч ръце. Дланите ѝ бяха големи, пълни, а пръстите — съвсем къси, месести, заради което ръцете ѝ напомняха на багерни кофи. Човекът с интелигентна външност, но в униформа на Федералната имиграционна служба отчуждено зяпаше в пода.

— Ето, вече цялата клетка е тук — рече удовлетворено Антон. — Вие сте обвинени в... в корупция. Във взимане на подкуп. В укриване на улики и осигуряване на протекция на престъпния бизнес. Обвинени сте в продажност...

— Това е безумие... — прошепна полковникът.

— Всички доказателства са събрани. — Антон разположи съдържанието на папката на седем купчинки пред своите пленници — всеки със своята.

— Какво искаш? — изхриптя Кирил Петрович.

— Всичко да е честно. — Антон приклегна, извади от колана си пистолета, дръпна затвора, щракна предпазителя. — Какво можете да кажете в свое оправдание?

Човекът с генералските пагони разтревожено замуча.

Антон отиде до него и измъкна парцала от устата му.

— Това е саморазправа!

— А какво друго ми остава? Това е може би единственият справедлив съд у нас — уморено отвърна Антон. — Но вие не се вълнувайте. Всичко ще бъде както трябва. Тук имам осем патрона. Смъртно наказание. На вас за подкупите — на всеки по един, като в Китай, а последният е за мен, за превишаване на правата и за убийствата.

— За какво ти е това? — попита хрипливо възрастният, клатейки глава.

— Това е моят принос в борбата с корупцията — отвърна сериозно Антон. — За да може поне едно дело в тази страна да бъде доведено докрай.

— Но така няма да промениш нищо... — промърмори полковникът.

— Значи такава ни била съдбата... — пропя Антон и опря дулото до главата на прошареното конте.

— Почакай... почакай... Ние имаме пари... Много... Ще ти...

Антон наклони глава настрани и замислено се вгледа в стичащите се по лицето на възрастния мъж капки пот. После изведнъж отдръпна пистолета от тресящата се глава.

— Кажи ми... Кажи колко ти трябват... Милион... Десет... — забъбри човекът с генералски пагони, почувствал надежда.

Антон махна с пистолета.

— За малко да забравя! — каза той. — Исках да ви питам... За какво са ви толкова много?

— Какво имате предвид? — с недоумение попита прошареният.

— Двеста и четирийсет милиарда долара — само за миналата година! Какво ще ги правите? Световен заговор ли ще финансирате? Франция ли искате да купите? В Антарктика под леда ли строите град?

Изведнъж се възцари странна, памучна тишина. Дендите с вратовръзката в уста престана да простенва жално, жената багер се успокои, полковникът и генералът се спогледаха уплашено. И у Антон се появи необяснимото чувство, че всичките му подозрения не са били напразни, че той случайно се е докоснал до някаква заветна тайна, страшна тайна, древна и опасна.

Генералът помълча, след което се изплю решително.

— Какво пък, по дяволите... И без това си решил да стреляш. Слушай, момче. Ние не сме хора.

Антон примигна и пъкна пистолета в джоба си.

— Преди векове заради грешка в навигацията нашата флотилия се оказа запратена в този затътен край на галактиката — започна прошареният генерал. — Извършихме аварийно кацане на вашата планета. Всичките ни космически кораби излязоха от строя. В същото време развитието на земната технология не ни позволяваше да ги поправим. Но започнахме да групаме ресурси... И сега, когато науката и техниката на Земята най-после достигнаха нужното ниво на развитие, нашият план за спасение навлезе в решителната си фаза. Парите, за които говориш, се събират за финансиране на ремонтните

дейности. Остана ни един последен напън... и ще можем да напуснем планетата ви.

Другите подсъдими се звереха безмълвно, с искрено изумление в генерала.

— Кои са тези „ние“? — едва успя да произнесе Антон.

— Ние — тези, които ви управляват и командват — отвърна простичко прошареният.

— Той лъже — неясно защо се намеси Честноков. — Не му вярвай. Та тях специално ги учат...

— Не! Той лъже! — изхриптя генералът. — Опитва се да ни предпази...

— Ти си се побъркал! — нададе вой Честноков. — С какво право — ти!...

— Млъквайте всички! Тихо! — изрева Антон.

Отиде до прозореца и притисна чело към хладното стъкло. Погледна нагоре към облаците и изведнъж му се прииска да се разходи по тях.

Антон се върна при подсъдимите. Приседна пред генерала.

— Сигурно ме лъжеш. Но ако има вероятност, мъничка, микроскопична вероятност това наистина да е така? Да казваш истината? Едно на двеста и четирийсет милиарда? Тогава какво?

Той посегна към издутия от пистолета джоб. Генералът замижа.

Но вместо оръжието Антон измъкна от панталоните си портфейла.

— Останаха ми само четиристотин и трийсет рубли — почти виновно въздъхна той. — Вземете ги. За благото дело.

— Ама вие какво! — сащиса се генералът. — Не си струва...

— Не разбираш. — Антон тежко тръсна глава. — Аз нямам права. Та това е... Та това е вековна мечта! На мое място всеки би... Всеки руски човек би свалил последните си гащи и би ги дал... Та това е толкова... Ако има дори най-малък шанс, едно на двеста и четирийсет милиарда, най-после да ни оставите на мира... Нямам право на грешка!

Антон се наведе и разряза скоча, с който беше омотал китките на генерала, след което мина и през останалите чиновници, които седяха шашардисани и не вярваха на спасението си.

— Ние, разбира се, не сме хора, но така да ви взимаме последните пари... — галантно произнесе генералът, докато разпределяше измачканите банкноти по джобовете си.

— Взимайте! — твърдо каза Антон. — Знам, че са малко. Но ако моите пари могат да ни доближат поне на секунда до този ден... Взимайте ги. Вземете ги и... по живо, по здраво!

Той махна с ръка, обърна се и тръгна към стълбищната клетка.

Овъглената му душа живна, разцъфтя. Оставаше му още едно пътуване — накъдето и да е, ако ще и накрай света.

---

[1] Руската федерална служба за надзор в сферата на защитата на правата на потребителите. — Бел.прев. ↑

[2] Федерална миграционна служба на Руската федерация. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.